

ELENA CONRAD
De Jasmijn
villa

Vertaling Michel Bolwerk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Bastei Lübbe AG, Köln
Oorspronkelijke titel: *Der Jasminblütengarten*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Michel Bolwerk
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0947 6
ISBN 978 94 027 6439 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk I

Giulia was bij Sestri Levante van de snelweg gegaan en reed nu over bochtige landweggetjes en door kleine dorpjes. Door het openstaande raampje van haar Renault Twingo drong een verleidelijke geur van kruiden en zonovergoten pijnbomen naar binnen. Terwijl ze langzaam door het zoveelste schilderachtige plaatsje reed, kon ze tussen de huizen door kijken, waar ze mensen zag werken in terrasvormige tuinen. Voor een barretje zaten een paar oudere mannen samen te praten en hun *caffè* te drinken. Hier en daar hing bont beddengoed buiten voor de ramen te wapperen in de wind. Op een sportveld rende een meute jongens gillend achter een bal aan, terwijl een in het zwart geklede *nonna* met haar burens stond bij te kletsen.

Twee uur eerder, ter hoogte van Genua – *Genova*, dat toch veel mooier klonk – had Giulia voor het eerst een vakantiegevoel gekregen. Na een ontspannen nacht in een pensionnetje in de buurt van Como was ze deze ochtend goed uitgerust weer verder gereden en inmiddels was ze al tot diep in Ligurië doorgedrongen. ‘In die streek bepalen zee en bergen het beeld,’ zo had haar vader het omschreven, *mare e monti*, en dat was inderdaad wel treffend gezegd. In elk geval had Giulia vanaf Genua bijna de hele tijd de zee kunnen zien, nu eens dichtbij, dan weer verder weg, en de bergen natuurlijk, soms zelfs echt hoge klippen, kleine en grotere plaatsjes, daarnaast tunnels, tunnels en nog eens tunnels.

Ze reed langs een marmergroeve en vlak daarna langs een bord dat een vakantiepark met de naam La Francesca aangaf, direct ach-

ter een plaats met de veelbelovende naam Bonassola. Toen eindelijk Levanto opdook, het doel van haar reis, liet Giulia haar auto uitrollen, om hem vervolgens in een bocht boven de stad tot stilstand te brengen. Ze haalde een keer diep adem, deed het portier open en stapte uit. Meteen hoorde ze de vele verschillende geluidsfarden die vanuit de kleine stad beneden tot haar doordrongen: lawaai van auto's en scooters, zachte kinderstemmen en zware van volwassenen, muziek, het geruis van de zee.

Giulia deed haar ogen dicht, luisterde even intensief en liet vervolgens haar blik over de omgeving dwalen. De rotsen die in de richting van het plaatsje afliepen waren op deze plek helemaal bezaaid met blauwe bloemen. Opnieuw kreeg ze die geur van vakantie in haar neus, dat verleidelijke bouquet van kruiden, warme dennen en pijnbomen, gepaard met de al half vervlogen stank van een scooter of een van die typisch Italiaanse transportwagentjes op drie wielen.

Giulia keek naar de zee. Levanto lag in een ruime baai, waar het glinsterende water in de verte overliep in de horizon. Daar ontwaarde ze grote schepen, dichterbij zag ze kleinere boten en bij het strand hier en daar een zwemmer, iemand op een supboard en enkele surfers in wetsuit die op de perfecte golf wachtten. Giulia bleef een tijdje van het uitzicht staan genieten. Het was hier echt geweldig.

En zoals al zo vaak tijdens de lange rit vanuit Frankfurt dwaalden haar gedachten weer af naar haar moeder: zo op het oog was het hier een paradijs – waarom had Pina het destijds verlaten? Waarom was ze hier nooit teruggekomen, niet eens voor een bezoekje? Waarom had ze haar dochter er nooit over verteld en, niet op de laatste plaats, waarom had ze al die jaren voor Giulia verzw-

gen dat haar vader – Giulia's grootvader – nog leefde? Daar wilde ze de komende weken allemaal proberen achter te komen.

Vastberaden liep Giulia terug naar haar auto. Ze was nu klaar voor het laatste, korte stukje van haar reis.

Hoofdstuk 2

Twee dagen eerder

De deur naar het kantoor van haar vader op de tweede verdieping van haar ouderlijk huis stond zoals altijd op een kier. Door de deurspleet kon Giulia zien hoe hij boven de dossiers hing en die geconcentreerd zat te bestuderen. Hij zag er nog steeds goed uit, met zijn iets langere, nog steeds dichte zilvergrijze haardos en zijn goed zittende donkerblauwe pak. Buiten was bij de poort een bordje aangebracht met het opschrift ROBERT ZEIDLER, ADVOCaat IN ARBEIDSRECHT, op de eerste verdieping zat een receptie, die bezet werd door haar moeder Pina. Giulia had daar ook gewerkt, het was een van haar eerste baantjes geweest. Sinds ze vier jaar geleden was afgestudeerd in de rechten ondersteunde ze het team als advocaat. Na haar studie had ze aanvankelijk wel getwijfeld op welk gebied ze door moest gaan, maar haar vader had haar hier een aanstelling aangeboden en uiteindelijk had ze die aangenomen. Zeker, ze had met veel plezier gestudeerd. De juridische wereld had op sommige gebieden wel iets filosofisch, maar was het beroep van advocaat wel echt iets voor haar? Daar had ze vaak over nagedacht toen ze nog aan de universiteit studeerde, maar die bedenkingen had ze ook weer aan de kant geschoven. Ze had het niet slecht gedaan bij beide staatsexamens die ze had moeten afleggen, maar de twijfels waren gebleven. Had ze misschien alleen maar rechten gestudeerd omdat ze dat in haar familie al generaties lang deden? Haar vader had de praktijk van zijn vader

overgenomen, die hem al van zijn vader had overgenomen, en zij zou hem op zekere dag van haar vader overnemen... Dat was in elk geval het plan.

Wil ik dat? Giulia was daar niet zeker van, maar misschien kreeg ze ook alleen maar bedenkingen omdat haar vader haar daartoe de ruimte bood – in tegenstelling tot anderen, die de feiten in het leven maar gewoon moesten accepteren. Voor Robert Zeidler zelf was er geen enkele twijfel geweest dat hij op een gegeven moment de praktijk zou overnemen, hij was gewoon al eerder door schade en schande wijs geworden. Daar hoorde ook bij dat hij met een Italiaanse was getrouwd en niet met een meisje uit Frankfurtse kringen, zoals eigenlijk de bedoeling was geweest. Dat had weliswaar een paar rimpelingen aan het oppervlak veroorzaakt, maar de familie had het uiteindelijk geaccepteerd. De Zeidlers gingen immers prat op hun openheid en tolerantie.

En wat is mijn manier om niet in het gareel te lopen? Het antwoord was eenvoudig: koken. Ongeveer een jaar geleden was Giulia begonnen 's avonds steeds verfijndere gerechten te bereiden, en al gauw was dat zelfs de reden geworden waarom ze precies op tijd van kantoor vertrok en naar huis ging, ook al waren nog niet alle werkzaamheden afgerond – daarin was ze heel anders dan haar vader, die zoiets nooit zou doen.

‘Dat koken moet wel het Italiaanse deel in je zijn,’ grapte hij af en toe, maar hij nam het haar niet kwalijk.

Giulia had echter geen idee hoe hij zou reageren op het verzoek dat ze deze dag aan hem ging voorleggen. Ze ademde een keer diep in en klopte eindelijk op de deur.

‘Binnen.’ Haar vader keek op. ‘Ach, Giulia, jij bent het. Wat is er?’

Giulia deed de deur achter zich dicht, maar bleef toen besluiteloos staan. Haar vader trok vragend een wenkbrauw op, waarop Giulia zich vermande: ‘Ik wilde even vragen hoe dringend ik hier de komende twee, misschien vier weken nodig ben.’

Roberts gezicht weerspiegelde zijn verbazing. ‘Waarom vraag je dat?’

‘Vanwege die brief die gisteren voor mama is gekomen. Ze heeft je daar toch zeker wel over verteld?’

‘Nee.’ Robert leunde achterover in zijn zachte leren draaistoel. Die wipte lichtjes mee met zijn bewegingen.

Giulia keek hem onderzoekend aan. Als haar vader verbluft was omdat zijn vrouw hem hierover niets had verteld, dan hield hij dat goed verborgen. Hij zette zijn pokerface op, waarvoor Giulia hem in andere situaties had bewonderd. Maar nu verontrustte het haar eerder.

‘Ze zal je er vanavond vast over vertellen, waarschijnlijk is het er gewoon nog niet van gekomen,’ hoorde ze zichzelf vergoelijkend zeggen.

‘Waar gaat het dan over?’

‘Ze heeft een huis geërfd.’ Giulia bleef hem aankijken.

‘Echt?’

Was er nu toch iets van emotie in vaders gezicht te zien?

Maar tot Giulia’s verwondering vroeg Robert niet door. Hij schoof naar het puntje van zijn stoel en leunde met zijn armen op het bureau. ‘En wat heeft dat met jou te maken?’

Giulia kreeg opeens het gevoel dat hij haar opvallend nauwlettend opnam.

‘Veel. Alles...’ Ze haalde diep adem terwijl ze vanbinnen stond te koken van opwinding. ‘Het staat bij Levanto, haar vader... heeft

het aan haar nagelaten, ze...' Ze sloeg haar armen over elkaar. 'Ik bedoel, papa, sorry hoor, maar die man was mijn gróótvader! En tot gisteren wist ik niets over hem. Ik had een grootvader! In Italië!'

Robert had zijn pokerface even niet meer onder controle, maar hij herpakte zich snel en leunde weer achterover. Giulia voelde verbijstering, misschien zelfs iets van woede, die ze maar moeilijk de baas kon blijven. *Wist jij ervan? Hoe is het mogelijk dat jullie hem al die jaren voor me hebben verzwegen? Waarom heeft mama nooit verteld dat ze nog familie in Italië heeft? Ik heb altijd gedacht dat ze een wees was! En dat ze haar grote liefde, de jonge Duitse advocaat Robert Zeidler, achterna was gegaan naar Frankfurt, waar ze heel snel met hem was getrouwd... En dat ze gewoon niets met Italië te maken wilde hebben omdat ze anders nooit over het verlies van haar geboorteland en familie heen had kunnen komen... Dat was toch ook de reden dat ze nooit Italiaans praatte met me. Ik ben er altijd van uitgegaan dat de keuken het enige is wat ze aan Italië heeft overgehouden. En nu kom ik erachter dat dat helemaal niet klopt! Wat wist jij, papa? Kende je mijn grootvader? Ben jij ooit in Levanto geweest?*

Ze wilde deze vragen stellen, maar ze slikte ze toen toch maar weer in, zoals zo vaak in haar leven. Hoe moest ze een onderwerp aansnijden waarover blijkbaar al zo lang gezwegen was? Haar ouders waren zorgzaam en aardig, maar het werd bij hun thuis ook nooit echt emotioneel. Ze schraapte haar keel.

'Gisteren is er in elk geval een brief gekomen, die ik toevallig onder ogen kreeg, en daarin staat dat haar vader een huis aan haar heeft nagelaten. Bij Levanto.'

De brief had op tafel gelegen toen haar moeder even de telefoon

moest opnemen. Giulia had een paar zinnen ontcijferd, meer om te oefenen, en toen...

‘Ik heb het stadje gegoogeld. Ik was echt verrast hoe mooi het er daar uitziet, en... nu ben ik gewoon nieuwsgierig en wil ik ernaartoe. Begrijp je dat?’

Haar vader zat nu weer voorovergebogen op zijn stoel. Hij zag er peinzend uit, bijna afwezig, maar knikte ten slotte.

‘In elk geval...’ zei Giulia. ‘Ik heb dit jaar nog geen vakantie gehad en...’

‘Is dat zo?’ Haar vader fronste zijn voorhoofd. ‘Maar goed, het is ook nog vroeg in het jaar, nog niet eens Pasen.’ Hij bladerde in zijn agenda. ‘O ja, je had de voorbereiding van die zaak van Jo Schubert op je genomen, en ik geef je...’

‘Vier weken vakantie,’ flapte Giulia eruit.

‘Vier weken?’ Haar vader keek haar verbaasd aan. ‘Is dat nodig? Dat lijkt me erg veel, zo plotseling.’

‘Ja, dat is het misschien ook wel.’

‘Alleen om een oud huis te gaan bekijken?’

Giulia had weer de indruk dat haar vader haar aandachtig opnam. *Misschien kun je die vraag zelf wel beantwoorden*, schoot het haar door het hoofd, maar ze hield haar mond. Ergens waren ze allebei nog niet zover.

‘Ik wil het allemaal gewoon graag eens wat nader bekijken. De hele boel daar verkennen. Ter plekke. Begrijp je? Bovendien zag het er daar echt heel mooi uit.’

Uiteindelijk stemde haar vader erin toe dat ze op vakantie ging, en hoewel Giulia eigenlijk liever inhoudelijk met hem over dit onderwerp had gepraat, was ze tevreden. De rest van die werk-

dag kon ze zich heel moeilijk concentreren. Ze overlegde met Jo Schubert en sloot vervolgens haar eigen projecten af voor zover dat op dat moment mogelijk was. Ze ruimde haar bureau op en legde de dossiers klaar voor haar vervanger. Toen hield ze het voor gezien.

In het trappenhuis kwam ze Schubert nog een keer tegen. De rossige reus glimlachte joviaal naar haar: ‘Hé, ga je vandaag weer eens mee? Als begin van je vakantie, zeg maar? Kira en ik pakken nog een biertje voor het slapengaan.’

Giulia schudde haar hoofd. Ze was al lang niet meer meegegaan op dit soort avondjes, die in het teken stonden van lol, vermaak en juridische dingen. Plaatste ze zichzelf buiten de groep? Ze mocht Jo en Kira wel, maar de rest interesseerde haar niet.

‘Jammer.’

‘Ja, jammer.’

‘Misschien een ander keertje weer eens? Het was toch altijd leuk.’

‘Ja, zeker. Maar ik moet nu weg. Ik zie je later weer.’

‘Later.’

In plaats van de metro te pakken besloot ze een frisse neus te halen en lopend naar huis te gaan. Ze liep via de Zeil, de grote winkelstraat van Frankfurt, naar een delicatessenwinkel en uiteindelijk naar boekhandel Hugendubel, waar ze tussen de reisgidsen snuffelde. Net op het moment dat ze de plank met Italiaanse gidsen doorzocht, ging haar mobieltje over.

‘Giulia?’ De stem aan de andere kant was maar vaag te horen. Het ruiste en kraakte, tot het geluid opeens helderder werd: ‘Hallo?’

‘Wie is daar?’ vroeg Giulia terwijl ze met haar vrije hand een reisgids uit de kast trok. Ze bekeek de cover en toen de achterkant,

maar omdat ze haar telefoon in haar andere hand had, kon ze hem niet openslaan.

‘Wie is daar?’ vroeg ze nogmaals.

‘Ik ben het, Trixi. Herken je me niet?’ Er was een donkere lach te horen.

‘Ja, natuurlijk wel. Hé, Trixi!’

En op dat moment wist Giulia dat ze haar oudste vriendin per se vandaag nog moest zien.

‘Wow,’ zei Trixi toen ze een tijdje later in Giulia’s kleine, chique woonkamer zaten, die Robert na haar eerste staatsexamen voor zijn dochter had laten inrichten. Twee kleine, comfortabele linnen sofa’s stonden tegenover elkaar, op de ene zat Trixi, op de andere Giulia, tussen hen in stond een lage salontafel met een leistenen blad waarop twee glazen campari-orange stonden te wachten. Trixi had zich deze kans natuurlijk niet laten ontnemen en was direct naar haar toe gekomen. Giulia had een eenvoudige spaghetti carbonara op tafel getoverd, met als voorgerecht parmaham, stukjes meloen en een paar olijven. Na het eten hadden ze zich teruggetrokken in de woonkamer, waar Trixi nu voldaan over haar buik wreef. ‘Thuis had ik alleen maar saaie dingen te eten gehad,’ zei ze, ‘terwijl dit hier eigenlijk ook helemaal niet zo erg gecompliceerd was, toch?’

‘Nee. In Italië kennen ze de zogenaamde *cucina povera*,’ antwoordde Giulia, eveneens met een zucht van voldoening.

‘De arme keuken?’ vertaalde Trixi. Ze hadden allebei op school Italiaans als bijvak gevolgd. Giulia had daarbij gehoopt op hulp van haar moeder, maar die had daar geen aandacht voor gehad, nadat ze Giulia ook al niet tweetalig had opgevoed, zodat Giulia nu

weliswaar aardig Italiaans sprak, maar niet zo goed als je wel zou kunnen verwachten.

Waarom heb ik er eigenlijk nooit hardnekkiger op aangedrongen?

Giulia pakte haar glas en nam een slok. ‘Cucina povera betekent enerzijds keuken van de armen, anderzijds de keuken die wordt gekenmerkt door eenvoudige, verse, op elkaar afgestemde ingrediënten, die dus gericht is op het wezenlijke. Gewoon, zonder poespas,’ legde ze haar toen uit.

‘Aha!’ Trixi hief haar glas. ‘Op de cucina povera!’

Ze nam een grote slok. Giulia moest opeens denken aan het eerste college rechten dat ze samen hadden bezocht, vlak na hun eindexamen. Trixi was na het eerste semester gestopt met haar rechtenstudie en overgestapt op sociologie. Toch hadden ze contact gehouden. Trixi was altijd het kleurrijke anker geweest in Giulia’s leven, dat toch wel voor een groot deel door eentonigheid werd gekenmerkt.

Nu zette haar beste vriendin haar glas neer en nam ze een yoga-achtige houding aan, met haar benen in kleermakerszit. ‘Zo, om je goed te begrijpen en misschien omdat ik het om een of andere reden nog niet kan geloven, moet je me nu nog eens in alle rust uitleggen wat er precies gebeurd is en wat je van plan bent.’

Giulia legde ook haar benen op de bank en plukte toen even aan de lichte kasjmier deken die haar moeder haar voor haar verjaardag had gegeven. Stijl had Giuseppina Zeidler, roepnaam Pina; stijl had ze zeker wel. ‘Dat heb ik je toch al verteld: mama heeft een huis geërfd. Van haar vader. In Italië.’

Giulia dacht weer aan de voorgaande dag, toen ze in de middagpauze van kantoor was gekomen en de brief naast de dikke envelop uit Italië op de tafel in de eetkamer had zien liggen. Dat haar blik

erop gevallen was en ze in een reflex een paar zinnen had gelezen. Voor zover ze wist had haar moeder nog nooit post uit Italië gekregen, dus was haar nieuwsgierigheid natuurlijk gewekt.

Op dat moment stond haar moeder in de keuken, rammelelend met potten en pannen terwijl ze iets kleins bereidde voor de lunch. Pina was een heel begenadigde kokkin, en ook al was het gerecht nog zo klein, dan nog was het zeker de moeite waard om tussen de middag even echt pauze te nemen in plaats van achter het bureau op een worteltje te knabbelen. Toen ging de telefoon over en vlak daarna hoorde Giulia haar moeder op de gang praten. Dat was het moment waarop ze de brief dan toch maar in zijn geheel doornam. Het duurde vrij lang voordat haar moeder klaar was met telefoneren. Giulia twijfelde even en besloot er toch naar te vragen.

‘Heb je een erfenis gehad, mama?’ riep ze naar de keuken.

‘Wat?’ Pina stak haar hoofd om de hoek en Giulia herhaalde haar vraag. Haar moeder repte er met geen woord over dat Giulia blijkbaar haar post las.

‘Geërfd?’ vroeg ze alleen maar terwijl ze in de deuropening verscheen, de banden van haar zwarte schort twee keer om haar smalle taille geslagen, een houten lepel in haar rechterhand, om vervolgens heel abrupt ‘Ach ja’ te zeggen. Alleen maar ‘Ach ja’.

‘Ach ja, wat?’ vroeg Giulia perplex.

‘Mijn vader heeft me iets nagelaten.’

‘De man die volgens deze brief een aantal maanden geleden overleden is, is je vader?’ Giulia hoorde zelf de verbijstering in haar stem. Natuurlijk, ieder mens had ouders, maar het punt was dat ze ervan uit was gegaan dat die van haar moeder niet meer leefden. Maar nog voor ze een volgende vraag kon stellen, verdween Pina

gewoon weer in de keuken, om even later opnieuw op te duiken, nu met een kruidige tomaten-broodsalade. Die tomaten had ze vorig jaar ingemaakt. Ze kwamen uit haar eigen tuintje, en Pina was altijd heel trots geweest op de volle smaak ervan. Iets in de houding van haar moeder maakte Giulia duidelijk dat ze niet over het geval wilde praten en daarom duurde het een tijdje voor Giulia zich ertoe kon zetten de volgende vraag te stellen: 'Ik wist helemaal niet dat je een vader had...'

'Nu ja, iedereen heeft een vader, nietwaar?'

'Maar je hebt het nooit over hem gehad!'

'Nee.' Meer zei haar moeder niet. Giulia kende haar goed genoeg om te weten dat dit onderwerp daarmee eigenlijk afgesloten was.

'Wat heb je dan van hem geërfd?' waagde ze toch nog door te vragen, hoewel ze het antwoord al wist uit de brief.

'Zijn huis. Maar het was toen eigenlijk al tamelijk vervallen. Het zal er niet beter op zijn geworden.' Pina trok haar schouders op en boog zich toen voorover om de salade over de borden te verdelen.

Wanneer was toen, vroeg Giulia zich af. 'Weet papa ervan?' vroeg ze in plaats daarvan hardop.

'Van de erfenis nog niet, die brief is immers net pas gekomen. Van dat huis wel, maar het is niets bijzonders. En het zijn mijn zaken. Ik zal ervoor zorgen.' Vervolgens veranderde Pina ineens en nog beslister van onderwerp door met vrolijke stem over een wellnessreisje te vertellen dat ze binnenkort met een vriendin ging maken. 'Iets heel speciaals. Zonder mobiele telefoons. Moet je je eens voorstellen!'

Giulia wist niet wat ze daarop moest zeggen.

'Smaakt het?' vroeg Pina.

'Het is heel lekker.'

Over het huis of zelfs maar over haar grootvader hadden ze het verder niet meer gehad.

‘En nu even zonder gekheid: ze heeft een erfenis van haar vader gekregen?’ onderbrak Trixi haar gedachten. ‘Ik wist helemaal niet dat je van moederskant een grootvader had.’ Ze lachte. ‘Nou ja, eh... ik bedoel eentje die nog leefde.’ Trixi zat inmiddels helemaal rechtop. Haar slanke, gespierde lichaam deed Giulia denken aan een springveer, haar witblond geverfde korte haar leek plotseling nog stekeliger.

Giulia zuchtte. ‘Dat wist ik toch ook helemaal niet. Ik heb geprobeerd met haar te praten, maar het is gewoon duidelijk dat ze dat niet wil. Ze heeft helemaal nooit iets over haar familie verteld, of over Italië. Het enige wat ze ooit heeft verteld is hoe ze papa destijds heeft ontmoet, toen hij in Italië was, alsof daarmee een nieuwe jaartelling is begonnen. Het klonk als het sprookje van Assepoester. Liefde op het eerste gezicht tussen de jonge Duitse jurist uit een vermogende familie en de jonge Italiaanse. Ze is hem gevolgd naar Duitsland, zijn familie was aanvankelijk gechoqueerd, toen zijn ze getrouwd. Er werd werkelijk nooit over de familie van mijn moeder gepraat.’ Giulia’s stem werd zachter.

‘En dat onheilspellende huis staat dus in Italië?’ vroeg Trixi.

‘Ja. Bij Levanto. Aan de Ligurische kust.’

‘Cool. Ik ben een keer met mijn ouders naar de Rivièra geweest. Die loopt door tot daar.’ Trixi fronste haar voorhoofd. ‘En daar wil je nu direct naartoe?’

‘Ja. Het laat me sinds gisteren gewoon niet meer los, snap je? Mijn vader heeft me daarom vier weken vrijgegeven. Per direct.’

‘Wauw! Wist hij je er dan iets over te vertellen?’

‘Nee. En ik heb er ook niet naar gevraagd.’

Trixi haalde haar schouders op. ‘Hetzelfde als altijd dus. En gaat je moeder mee?’

‘Ook niet. Niet geïnteresseerd! Ik heb net geprobeerd haar te bellen om nog een keer met haar te praten, maar ze gaat me volledig uit de weg. Ik weet niet wat ik hiervan moet denken. Ik ga ervan uit dat ze het huis ongezien wil verkopen. Terwijl het toch niet alleen maar om het huis gaat, ik zou ook graag meer over mijn grootvader willen weten en alles wat met hem te maken heeft. Toen ik haar vertelde dat ik ernaartoe wilde gaan en mijn vader me zelfs vrij had gegeven, reageerde ze nauwelijks, ze zei alleen maar: “Ik kan je er zeker niet van weerhouden, of wel?” Maar morgenochtend geeft ze me de sleutel en het adres.’

Trixi leunde iets naar voren. ‘Ik vind dat je er zo snel mogelijk naartoe moet. Liever morgen dan overmorgen. En weet je wat? Daarom help ik je nu met inpakken.’

‘Nu?’

‘Ja, waarom niet? Carpe diem, Giulia, carpe diem.’

Samen met Trixi was het inpakken snel gedaan. Binnen een uur zat de koffer goed vol met T-shirts, korte en lange broeken en een paar lichte kleren die weinig ruimte innamen. Onder Trixi’s geamuseerde blik vulde Giulia nog een kleine koffer met schoenen. Nadat ze in de badkamer haar make-upspullen bij elkaar had gezocht en alleen het hoogstnoodzakelijke voor de komende nacht en ochtend had laten staan, hield Giulia nog even peinzend een intens rood T-shirt met een v-hals voor zich, dat, zoals Trixi bevestigde, gewoon perfect bij haar donkerbruine haar en haar altijd lichtgetinte gelaatskleur paste. Het was niet de eerste keer dat het Giulia opviel dat ze steeds meer op haar moeder ging lijken naarmate ze ouder werd. Ze hadden allebei van dat donkere, licht krul-

lende haar en bruine ogen. Hun gezicht was ovaal, maar behoorlijk smal. Als tiener had Giulia haar mond iets te vol gevonden, maar daar had ze inmiddels wel vrede mee. Haar wenkbrauwen waren, te oordelen naar het gangbare beeld in vrouwentijdschriften, vrijwel perfect.

‘Ik vind het prima zo,’ zei Trixi, ‘zo komt het wel goed.’